

CZÉBELY LAJOS

KÖZTES ÁLLAPOT

*Közelít – legyen bár arany vagy rozsdá,
vagy tengernyi színben pompázó – az ősz.
Már tudod:
nem ellopták tekinteted forrásvíz-tisztaságát,
magad vesztetted el.
Elkótyavetyélted látszatjóságért,
látszatszerelemért,
ha már úgy hozta a sor.
Letörölnéd arcodról a nyárvég színeit,
de nem teheted,
nem a te batásköröd.
Eldöntetett:
önmagától vérző lelked szánalma
minduntalan eltilt mások bajjától,
embererdőkbe menekülsz,
lehullanak mozdulataid a tettek fájáról.
Imára képtelen
csak badonászol Isten arca előtt:
lásson, te is vagy.
De egy jó szóval, biztatóval,
forró kézfogással sem szolgálhatsz,
mert erre sincs türelmed.
Pedig intettek:
azért van a végét nem érő idő,
hogy ami neked jut belőle,
legyen másé;
mert amennyit magadra használsz,
végül is nem számít sem a hetvenbe,
sem a legfeljebb ha nyolcvanba.*

*Ifjúkorodban megváltást ígért
a „haza a magasban” bölcs jelszó.
Igaz, azóta sem lett e földön
se házad, se hazád.
Így lett a megváltásból jajszó,
magasban a hazád,
itt lent a koporsód.*